

Sisällysluettelo

- 2 Puheenjohtajan puheenvuoro
- 3 Aurinkoararit nousevat - Aurinkoaratti
- 6 Miljoonittain lahjoja jumalille -Sulkienlevitysverkosto
- 10 Syntynyt villinä -Belize Bird Rescue
- 14 Etsimässä savea
- 18 Papu-uutiset & tapahtumat
- 19 WPT:n "Lennä vapaana"-kampanja
- 19 WPT Yhteystiedot
- 20 Papukaijat luonnossa: Savikivispektaakkeli

Puheenjohtajan puheenvuoro

Vuoden lopun lähestyessä odotan aina erityisesti yhtä amerikkalaisista juhlapäivistä, kiitospäivää. Näin osaksi siksi, että se sai alkunsa aikana, jolloin rauha vallitsi lyhyen aikaa ensimmäisten maahanmuuttajien ja Amerikan alkuperäisasukkaiden välillä ja osaksi koska juhlan tarkoituksena on kannustaa meitä kaikkia muistamaan ja juhlistamaan niitä monia asioita, joista meidän tulee olla kiitollisia.

Me täällä säätiössä olemme syvästi kiitollisia kaikesta tuesta, jota saamme jäseniltä, lahjoittajilta ja vapaaehtoisilta kaikkialta (maailmasta). Kiitos teidän, vuosi 2009 on ollut jännittävä.

Viime vuoden lopussa aloitimme kampanjan, jolla kerättiin täsmärahoitusta jäsenen tarvitessa kauppaan kytkeytyviä lahjoituksia. Olimme innoissamme saavuttaessamme

tavoitteemme vain 42 päivässä ja meitä innosti vielä tärkeämmän seikan ilmeneminen. Vuoden edetessä löysimme ja saimme yhteyden joukkoon uusia ja innokkaita lintukaupan eturintamassa työskenteleviä kumppaneita maista kuten Intia ja Nepal aina Brasiliaan ja Guatemalaan asti. Täsmärahoituksen ollessa saatavilla saatoimme auttaa heti heidän tarvitessaan teknistä ja rahallista tukea kaupattaviksi pyydystettyjen papukaijoiden kuntoutukseen ja vapauttamiseen. Tämänkertaisesta PsittaScenen numerosta voit lukea yhdestä noista kumppaneista - Belize Bird Rescuesta. He ovat räätälöineet

toimintaohjelmansa pienen keskiamerikkalaisen maansa lintukaupan ominaislaatua vastaavaksi ja olemme iloisia voidessamme auttaa heidän työtään. Rakentuen viime vuoden menestykselle ja tehokkaiden projektien kasvavalle verkolle aloitamme vuoden pituisen "Lennä vapaana" - kampanjan varmistaaksemme, että tämä perustyö tulee tehtyä.

Ole hyvä ja lue kampanjan käynnistyksestä sivulta 19 ja harkitse voisitko

liittyä meihin yrittäessämme lopettaa villien papukaijoiden pyydystämisen ja kauppaamisen. Ja seuraa vuoden mittaan, kun kerromme näistä projekteista Parrots.org, Flock Talk ja PsittaScene - sivuilla.

World Parrot Trust kiittää teitä jatkuvasta tuestanne ja toivotamme teille ja perheille

siivekästä, pörröturkkista ja muutoinkin ihanaa joulunaikaa.

Jamie Gilardi

Puheenjohtaja

Kansissa

ETUKANSI Aurinkoaratti (*Aratinga solstitialis*) on klassinen esimerkki lemmikkipapukaijasta, joka todellisuudessa on melko harvinainen luonnossa. Kaksi viimeistä WPT tutkimusmatkaa Guyanaan osoittivat uutta tietoa niiden luonnonstatuksesta. Vuosikymmenten ansastukset ovat vähentäneet merkittävästi lukumäärää ja viimeisin lajin jako tekee Guyanan aurinkoarateista vieläkin harvinaisempia. © Chuck Bergman

TAKAKANSI Häikäisevä Posada Amazonas savirinne Perussa on itään päin ja suosituimmat osat ovat yleensä varjossa. Täällä keltapääamatsoni (*Amazona ochrocephala*) hahmottuu hetkeks vasten varjoja. Kultaposkiaratit (*Pyrilia barrabandi*) ja siniaratit (*Pionus menstruus*) jatkavat mineraali- ja savipitoisen maaperän syömistä. (Katso sivu 14) © Alan Lee

Aurinkoaratit nousevat

Teksti: Toa Kyle

Yksi kerrallaan suuresta aurinkoarattiparvesta (*Aratinga solstitialis*) katoaa puunkoloon. Kohta on iltarusko mutta niiden mainiot keltaiset vartalot vielä esiintyvät katoavassa auringonvalossa. Lopulta vain yksi jää jäljelle nukkumapuun yläoksille, valppaana tarkkaillein ympäröiviä kukkuloita. Muutaman minuutin päästä tämäkin lintu katoaa puunkoloon muun parven seuraksi yötä vasten. Hymyilen itselleni, kun huomaan, että olen ensimmäinen biologi, joka todistaa tämän puunkolossa nukkumiskäyttäytymisen luonnonlajeissa. Kuten monista häkkilintuina suosituista lajeista, myös aurinkoarateista tiedetään hyvin vähän.

Suojelijat ovat alkaneet huolestumaan enemmän villeistä aurinkoarateista niiden viimeisen jakautumisen *Aratinga* pintoista vuoksi. Aikaisemmin aurinkoaratin alue levisi eteläisestä Guyanasta Amazon-joen pohjoisemmalle rannalle, noin 400 kilometrin matkan. Jakautuminen kahteen eri lajiin kuitenkin radikaalisti pienensi lajin tunnettua aluetta. Yhdessä intensiivisen loukutuksen kanssa 1970- ja -80-luvuilla villit aurinkoaratit saattavat olla laskettavissa sadoissa yksilöissä. Koska uuden lajin "löytäminen" on yleensä aihe juhlinnalle, tässä tapauksessa se osoittaa myös toisen varovaisuutta ja tarjoaa suuren innoituksen opiskella ja suojella näitä lintuja jotka vielä ovat luonnossa.

Aistiessani kiireellisyyden, saavuin Karasabain kylään Etelä-Guyanaan jatkaakseni työtä jonka minulle osoitti WPT:n johtaja Jamie Gilardi toukokuussa 2008 (katso PsittaScene 21.1, Feb. 2009). Turvallisin veto aurinkoaratin suojelussa Karasabaissa. Kylän vanhimmat selittivät minulle, kuinka 1980-luvulla paikalliset vangitsivat suuren määrän aurinkoaratteja ja myivät niitä kauppiaille, jotka vierailivat säännöllisestä pääkaupungista, Georgetownista. Eräs tällainen tapahtuma oli 80-luvun lopulla, kun kauppias alkoi osoittamaan aseella kyläläisiä välttääkseen lintujen toimituskustannukset. Vaikka ketään ei sattunutkaan, yhteisössä tehtiin yhteinen päätös lopettaa lintujen vangitseminen ja myyminen alueella välittömästi. Vaikka paikalliset tekivät päätöksen suojellakseen itseänsä, heidän tekonsa suojeli sitä, mikä oli ehkä viimeinen mahdollinen parvi aurinkoaratteja Guyanassa. Seuraavien 20 vuoden aikana, lintujen määrä maan muilla alueilla oli pyyhitty pois totaalisesti.

Se, että aurinkoarattiparvet yöpyvät puunkoloissa vuoden ympäri, on suurin syyni tutkia matkallani Guyanaan. Itseasiassa niiden yöpymiskäyttäytyminen saattaa auttaa selittämään miten ne melkein tulivat loukutetuiksi sukupuuttoon ennen kuin kukaan huomasi. Asentamalla verkkoja yöpymispaikkojen sisäänkäyntien suuaukoille öisin, loukuttajat pystyvät vangitsemaan koko lintuparven kerralla. Kaksi

kolmesta yöpuusta, jotka löysin olivat avoimilla alueilla. Antaen silmiinpistävän neon-keltaisten lintujen yöpyä helpostiläheystävissä yöpymiskoloissa, voi alkaa ymmärtämään miten lajien taantuminen oli pikainen ja yllättävä. Vaikka aurinkoarattit ovat kehittäneet yöpymistapansa vuosituhansien aikana (oletettavasti puolustuksena yöllisiä saalistajia vastaan), kohdatessaan nykyaikaiset kiinnittotekniikat, tämä käyttäytyminen aiheutti niille melkein täydellisen katoamisen luonnosta alle 30 vuodessa. Ainutlaatuiset käyttäytymisasiat ovat aiheuttaneet tuhoa myös muille papukaijoille. Sekä bolivianarat (*Ara rubrogenys*) että hyasinttiarat (*Anodorhynchus hyacinthinus*) mielellään laskeutuivat maahan etsimään ruokaa tai juomaan puroista. Loukuttajat huomasivat tämän käyttäytymisen ja jatkoivat isojen lintuparviin vangitsemista ja asettamalla syöttejä maassa olleiden verkkojen päälle. Sillä, että poistaa suuren määrän lintuja kerralla, on ilmeisesti traagisia seurauksia lajeille kun aikuisten lintujen kokemus ja tietämys (kuten myös tulevaisuuden lisääntymissuunnitelmat) ovat ikuisesti kadotettuja. Aurinkoarattien tapauksessa, meidän pitää löytää ja suojella yöpymispuita, ennen kuin loukuttajat löytävät ne. Katsellessani aikani aurinkoaratteja, en pystynyt olemaan ajattelematta, että olin tarkkailemassa kulta-arattien (*Guarouba guarouba*) miniversioita. Olen ollut yli viisi vuotta kenttäkausina tutkimassa näitä mainioita lintuja Brazilian Amazonilla (katso PsittaScene 17.2, Toukokuu 2005). Molemmat linnut ovat pääosin kirkkaan keltaisia, elävät parvissa, joissa on jopa 30 yksilöä ja yöpyvät puunkoloissa vuoden ympäri. Viimeisin piirre on hämmentävin, koska muut neotrooppiset papukaijalajit eivät tietävästi tätä tapaa harjoita (myönnettäköön toki, että useimpien lajien kohdalla tieto on varsin puutteellista). Joku voisi olettaa, että nämä kaksi lajia ovat sukua, mutta geenitutkimukset osoittavat, että kulta-arattit ovat enemmän sukua pikkuaralle (*Diopsittaca nobilis*) kuin yhdellekään *Aratinga*-parakiitille. Ehkä siinä, että on kirkkaan keltainen, on jotain tekemistä sen kanssa, että papukaija on luonut moisen yöpymistavan ajan myötä?

Rohakisevin suunta, jonka todistin Karasabaissa vierailun aikana on paikallisen aurinkoarattiyhteisön ilmiselvä kasvu ja laajeneminen. Loukutuskiellon jälkeen -80-luvun lopussa lintuja tarkkailtiin vain Ureng-joella, noin tunti luoteeseen Karasabaista. Viimeisenä kenttäpäivänäni vierailin oppaani Francinon maniokkialueella. Alue sijaitsee metsittyneellä alueella puolen tunnin kävelymatkan päässä kylästä pohjoiseen. Francino, hellä, noin 50-vuotias Makushi-intiaani kertoi minulle, että hänellä oli tapana tarkkailla aurinkoaratteja tällä alueella -80-luvun puoliväliin asti, minkä jälkeen hän ei enää nähnyt niitä. 2006 Francino alkoi säännöllisesti näkemään kaksi lintua maatilansa läheisyydessä ja vuonna 2008 jopa kolme erillistä, pientä parvea. Emme ainoastaan tarkkaileet aurinkoaratteja lyhyen vierailuni aikana mutta me myöskin paikallistimme yöpymispaikan, jossa oli neljän linnun parvi; kaksi aikuista ja kaksi poikasta. Näyttäisi turvalliselta olettaa, että nämä linnut olisivat peräisin Ureng-joen parvesta ja nyt uudelleenasettaisivat alueita, joista muut aurinkoarattit on loukuttettu loppuun viime vuosikymmeninä. Loistavia uutisia näiden ällistyttävien papukaijojen tulevaisuuteen, vaikka on tärkeää, että koulutuksellinen työ tulee tehtyä ympäröivien yhteisöjen kanssa, koska emme voi olettaa, että muut olisivat yhtä vastaanottavia villien aurinkoarattien suojelussa kuin Karasabain asukkaat ovat.

Pitää tehdä paljon työtä, että viimeiset aurinkoarattit säilyvät olemassa. Yksi asia ilmaantui kuitenkin tänä vuonna, mikä saattaa enteillä hyvää niiden tulevaisuuteen. Raposa do Sul kotoperäinen suojelualue sijaitsee Roraiman koilliskulmassa, ainoa alue Brasiliassa, jossa aurinkoaratteja vielä on. Siellä saattaa olla suurin villi kanta mutta myös väkivaltaisten paikallisten ja tulokkaiden välisten konfliktien koti. He tappelevat kultavarannoista ja riisinviljelystä. Sotilaspoliisi oikeastaan kielsi minua kulkemasta läpi. Sotilaspoliisi on pysyvästi passissa alueen keskiosassa. Ilmeisesti jopa brasilialaisilla biologeilla on erittäin paljon vaikeuksia saada luvat mennä tutkimaan aluetta. Virstanpylväänä, joka määrää tämän vuoden maaliskuusta, Brazilian hallitus äänesti paikallisten suosituksesta maa-omistuksia ja määräsi tulokkaat siirrettäväksi alueelta (valitettavasti harvinainen tapahtuma Brasiliassa). Vielä nähtäväksi jää,

josko tutkijat pääsevät töihin tälle alueelle lähitulevaisuudessa, toivomme, että kullankaivajien ja riisinviljelijöiden poistaminen suojelee aurinkoarattien elinalueita suojelualueella ja linnut vapautuisivat loukutuspaaineesta. Suojelijan näkökulmasta toivomme, että aurinkoarattien kohdalla kyse ei ole liian pienestä, liian myöhään.

Toa Kyle johti WPT:n sinikurkkuaraprojektia monia vuosia lisäyksenä työhön kulta-arattien ja aurinkoarattien parissa. Hän on hiljattain muuttanut Australiaan, missä hän toivoo jatkavansa papukaijoiden suojelutyötä.

Kuvateksti:

Aurinkoaratin poikanen, joka kerjää vanhemmiltaan on innostava näky Guyanassa, viimeisessä katoavan lajin tyyssijassa (ylävasen). Kurkistamassa yöpymiskolosta, yksi parven jäsen (yläoikea) kartoittaa koskemattomaa maastoa (keskellä). "Arskat" ovat nousussa Guyanassa, kiitos paikallisten ihmisten, jotka rakastavat ja suojelevat niitä, tervetuloa turisteille ja karttakaa salametsästäjiä (alavasen).

Sivupalkki

Aurinkoaratti *Aratinga solstitialis*

Aurinkoarattien luultiin olevan levittäytyneen läpi pohjoisen Etelä-Amerikan. Kuitenkin viimeiset tutkimukset ovat osoittaneet, että on olemassa kaksi lajia. *A. solstitialis* (yllä) on nyt rajoittunut Guyanaan ja Koillis-Braziliin. *A. pintoi* elää Koillis-Brazilista, Pohjois-Parasta ja Koillis-Amazonasista.

Nopea populaation laskua on ilmentynyt kolmena viimeisenä vuosikymmenenä lemmikkieläinkaupan seurauksena. Kestämätön metsänhaku on supistanut tämän papukaijan elintilaa entisestään ja se on aiheuttanut suojelemisen akuutin tarpeen.

A. solstitialis tavataan ehkä noin satoja luonnossa ja se on listattu "Uhanalainen Guyanassa". WPT tekee työtä rohkaistakseen lajin suojeluun ja toipumiseen. Kaksi viimeistä tutkimusmatkaa osoittivat merkittävää uutta tietoa lajin käyttäytymisestä ja biologiasta, mukaanlukien ensimmäinen todiste yhteisöllisestä yöpymisestä puunkolossa.

Miljoonittain lahjoja jumalille

Kirjoittanut: Jonathan E. Reyman, Ph.D., Illinois State Museum

14. heinäkuuta, 1970, Cochiti, New Mexico:

Valmistautuessani jättämään vuosittaiset Cochitín pueblintiaanien juhlapäivän tanssit näiden loppuessa, tuttavani Fred Cordero - lyhyt, jäntevä, keski-ikäinen mies, lähestyy minua. Keskustelemme tanssista lyhyesti jonka jälkeen hän kysyy: "Voitko hankkia meille aran sulkia?"

"En. En tiedä mistä saisin niitä. Olen pahoillani."

"Ei se mitään. Ehkäpä keksit vielä jotain."

2. helmikuuta, 1982, Ottawa, Illinois:

Ollessani Hillsiden eläinkaupassa ostamassa puruluuta Justinille, bretagnen spanielilleni, näen kaupan nurkassa kyltin: "Corbyn nurkka". Kyltin alapuolella istuu puna-ara. Lattia on sulkien peitossa. Fred Conderonin kysymys vuodelta 1970 ponnahtaa odottamatta mieleeni.

Maksan puruluut, esittelen itseni ja kysyn: "Mitä teette Corbyn sulille?"

"Miksi kysyt?"

Selitään, että pueblintiaanit New Mexicossa ja Arizonassa käyttävät arojen, papukaijoiden, villikalkkunoiden ja muiden sulkia uskonnollisissa seremonioissaan, kuten ovat tehneet jo yli tuhannen vuoden ajan. Bob Steffel, kaupan omistaja, kertoo heittävänsä sulat pois.

"Voisitko säästää ne minulle, niin antaisin ne puebloille?" kysyn.

"Kyllä", hän vastaa lyhyesti.

24 kesäkuuta, 1982, Cochiti, New Mexico:

Tutkimusmatkani aikana vierailen Fred Corderon luona. Tavanomaisten tervehdysten, keskustelujen ja lounaan jälkeen ojennan hänelle pitkulaisen paketin. Pakettia avatessaan hänen silmänsä laajentuvat nähdessään muutamia satoja arojen ja papukaijosten sulkia.

"Aieeee!" hän huudahtaa lujaa. Sitten hän imaisee sulkien ilmaa saadakseen itseensä niiden hengellisen voiman, kiittää minua ja sanoo, tarkoittaen meidän aikaisempia keskustelujamme vain muutama päivä sitten, "Sinä suunnittelit jotain."

The Feather Distribution Project oli alkanut.

Siitä lukien kun projekti aloitettiin 1982, noin kahdeksan ja puoli miljoonaa villin kalkkunan, aran ja papukaijan sulkia on toimitettu kaikille kolmellekymmenelle pueblontiaanikylälle Arizonassa ja New Mexicossa (kartta oikealla). On mielenkiintoista huomata, että projektin alussa pueblot eivät yleensä tehneet eroa arojen ja papukaijosten välillä. Monissa kielissä on yleensä vain yksi termi molempia tarkoittaen. Tämä aiheutti ongelmia, kun yritimme toimittaa tiettyjä pyydettyjä sulkia, esimerkiksi aran pyrstösulat verrattuna amatsonin pyrstösulkiin. Aran sulat ovat yleensä paljon tärkeämpiä kuin muiden papukaijosten sulat ja erottelu selkeyttää sekä luovuttajia että vastaanottajia.

Lounaan alkuperäiskansat, varsinkin muinaiset pueblot aina nykyajan puebloihin Arizonassa ja New Mexicossa, ovat perinteisesti käyttäneet papukaijosten, villikalkkunoiden ja muiden lintujen sulkia uskonnollisissa rituaaleissaan yli tuhannen vuoden ajan. Villikalkkunan sulat ovat tärkeimpiä sulkia päivittäisessä käytössä ja ne muodostavatkin kaksi kolmasosaa - kolme neljäsosaa The Feather Distribution Projectin välittämistä sulista.

Koska arat tai papukaijat, paitsi mäntyaratti (*Rhynchopsitta pachyrhyncha*), eivät ole alkuperäisiä lounais-Yhdysvalloissa, muinaiset kauppiat kuljettivat lintuja ja niiden sulkia lounaaseen nykyisen pohjoisen Meksikon alueelta. Pueblot alkoivat kesyttämään villikalkkunoita ehkäpä noin 1500 vuotta sitten ja kasvattivat niitä kaupungeissaan ja kylissään. Muutama pueblo yhä kasvattaa kalkkunoita, mutta sopivan elinympäristön menettäminen tarkoittaa ettei villikalkkunoita ole enää tarpeeksi heidän seremoniallisiin tarkoituksiinsa. Lisäksi maiden raja Yhdysvaltojen ja Meksikon välillä tarkoittaa, etteivät ihmiset saa enää vapaasti kuljettaa papukaijoja tai sulkia Meksikosta lounaisiin osavaltioihin. Siitä huolimatta, kiitos osittain tälle projektille, nykyään vierailijat voivat nähdä arojen, muiden papukaijosten ja kalkkunoiden sulkia käytettävän katsoessaan vanhanajan puebloseremonioita.

Nykypäivänä pueblontiaanit ja Native American Church -kirkon jäsenet joka puolelta Yhdysvaltoja ovat vastaanottaneet lähemmäksi kolmea miljoonaa arojen ja papukaijosten sulkia, ilmaiseksi The Feather Distribution Projectilta, pitääkseen traditionaaliset kulttuuritoimintansa. Projektimme ei osta tai myy sulkia, kaikki saamamme sulat ovat ihmisten antamia. Eläintarhat, lintuyhdistykset, kasvattajat, yksittäiset linnun omistajat ja lintujen pelastusryhmät lahjoittavat arojen ja papukaijosten sulkia. Useat eläintarhoista ja muista lahjoittaneista yrityksistä on listattu projektimme nettisivuille.

The Feather Distribution Projectilla on kolme tavoitetta, kaikki liittyen suojeluun. Ensimmäinen tavoite on toimittaa papukaijosten ja villikalkkunoiden sulkia pueblontiaaneille, Native American Church -kirkon jäsenille ja muille amerikanintiaaneille uskonnollisissa seremonioissa käytettäväksi. Tämä auttaa heitä säilyttämään ja ylläpitämään heidän omaa perinteistä kultturiaan ja takaa heidän oikeutensa uskonnonvapautteen kuten Yhdysvaltain perustuslaissa on kirjoitettu. Projekti ei toimita liittovaltion

suojelemien lajien kuten kotkien, haukkojen ja muiden petolintujen sekä suojeltujen muutto- ja varpuslajien sulkia. Meillä on Yhdysvaltain Fish & Wildlife Servicen lupa toimittaa sulkia vankeudessa syntyneiltä ja kasvatetuilta aroilta ja papukaijoilta. Villikalkkunan sulkien kerääminen ja levitys tapahtuu laillisen metsästyksen kautta, näin kierrätämme resursseja, mitkä muutoin hävitettäisiin. Keräämällä ja jakamalla arojen ja papukaijojen sulkia ilmaiseksi vähennämme alkuperäiskansojen riippuvuutta kaupallisista sulkamarkkinoista näin vähentäen laittomista lähteistä myytävien sulkien kauppaa.

Tämä johtaa projektin toiseen tavoitteeseensa: vähentää ja lopulta tuhota arojen ja papukaijojen salakuljetus, vähintäänkin Yhdysvalloissa, ja toisaalta vähentää luonnollisten lintujen kantojen ja elinympäristöjen tuhoa Latinalaisessa Amerikassa. Jälleen, pääpaino on resurssien suojelemisessa; antamalla pois sulkia toivomme, että lintujen ja sulkien kaupallisessa myynnissä ymmärretään ajatus ettei lintujen pyydystäminen ja tappaminen ja elinympäristöjen tuhoaminen ole kannattavaa.

Kolmas ja viimeinen tavoite on saada pueblot lopettamaan sulkien nyppiminen tarjoamalla heille tarvitsemiaan sulkia jotta he käyttäisivät ainoastaan itsellään tippuneita sulkia omilta linnuiltaan. Sulkien nyppiminen on sekä kivuliasta että vahingollista linnuille. Projekti tarjoaa kaksi kertaa niin paljon sulkia kuin mitä linnut pudottavat vuoden aikana mikäli linnunomistajat lupaavat olla nyppimättä sulkia ja sallivat meidän tarkistaa linnut säännöllisillä vierailuillamme.

Mitä sulille tapahtuu?

Suurin osa -99%- käytetään perinteisissä seremonioissa pueblojen rituaalisissa naamioissa, vaatteissa, alttareissa ja muissa esineissä. Arvokkaimmat ja tavoitelluimmat sulat ovat puna-aran (*Ara macao*) keskimmäisiä pyrstösulkia sekä valkopäisiä kalkkunan (*Meleagris gallopavo merriami*) sulkia, mutta muutkin ovat arvokkaita. Jopa leikatut ja trimmatut rikkonaiset tai muutoin vahingoittuneet sulat, jotka muutoin heitettäisiin pois, ovat käytettyjä tärkeissä rituaalisissa esineissä. Suurin osa sulista käytetään vuosia kestävien esineiden valmistukseen. Kuitenkin, villikalkkunan sulat rukoustikuissa ja rukoushöyhenissä jotka laitetaan pyhäköihin pyydetessä sadetta, terveyttä, viljelyonnea ja muita siunauksia ovat ainoastaan kertakäyttöisiä. Tämä on syy jatkuvalla kalkkunansulkien suurelle tarpeelle.

Muutamilla sulilla on hyvin erilaisia käyttötarkoituksia. Vuosia sitten saimme tuhansia kesykanan sulkia jotka oli värjätty melkein kaikilla kuviteltavissa olevilla väreillä, mukaan lukien psykedeeliset keltainen, oranssi ja vihreä. Pueblo ja Native American Church -kirkon jäsenet eivät tahtoneet käyttää niitä sillä ne eivät olleet "luonnollisia". Niinpä me tarjosimme niitä amerikanintiaanien tanssiteatterille, joka hyväksyikin ne lisäämään näyttävyyttä - hitunen kirkasta väriä - heidän tanssiasuihin, päähineisiin ja muihin esiintymisasusteisiin. Mitään sulkia ei siis heitetä hukkaan, ei edes värjättyjä kanan sulkia!

Hopit ja jotkut muut pueblot käyttävät australialaisten ja tyynenmeren lajien, kuten kakadujen, sekä vahingoittuneita, seremoniallisiin tarkoituksiin sopimattomia sulkia neuvoakseen lapsilleen rituaalisten vaatteiden ja esineiden valmistusta osana lasten kulturisoitumista heimon jäseniksi. Native American Church -kirkon jäsenet käyttävät kakadujen ja muiden eksoottisten lajien sulkia viuhkoihin ja muihin rituaalisiin esineisiin. Kaikki sulat ovat arvokkaita ja kaikki käytetään tavalla tai toisella.

Linnuilla ja sulilla on suuri symbolinen merkitsevyys, esimerkiksi puna-ara värikkäine siipisulkineen tarkoittaa sateenkaarta, tärkeää ilmiötä niukan veden alueilla. Sinikelta-ara (*Ara ararauna*) ilmentää monia vastakohtia: mies (sininen) ja nainen (keltainen), yö (sininen) ja päivä (keltainen), itä (keltainen) ja länsi (sininen) ja niin edelleen. Kalkkunat elävät maassa, mutta yöpyvät puissa ja näin yhdistyvät Äiti Maahan sekä Isä Taivaaseen ja Ylämaailmaan. Seremoniallisesta ja myös jokapäiväisestä näkökulmasta linnut ja sulat tekevät pueblontiaanien ja Native American Church -kirkon jäsenten elämän mahdolliseksi. Alkuperäiskansojen vapaus elää noudattaen heidän uskoaan kuuluu perusoikeuksiin, joita suojelemme kuten suojelemme perustuslaillisia oikeuksia kaikille amerikkalaisille.

Jonathan E. Reyman, Ph.D. on antropologian kuraattorina Illinoisin osavaltion museossa Springfieldissä. Hän ja vaimonsa Laura ovat pelastaneet catalina-aran jonka sulkia on käytetty Acoman puebloiden ja Native American Church -kirkon jäsenten toimesta.

Kuvatekstit:

Jasmine Gonzales, San Ildefonso pueblontiaani, New Mexicossa pukeutuneena Feather Distribution Projectilta saatuihin sinikelta-aran- sekä toista kautta tullessiin kotkansulkiin. Valkoinen päällysasu on koristeltu pyhällä punaisella värillä tehdyillä kirjailuilla ja lankatupsuilla.

Native American Church -kirkon peyoteviuhka, joka on valmistettu amatsonin pyrstösulista.

Tämän hopin rukoushöyhenet sisältävät pieniä yksittäisiä sinikelta-aran höyheniä. Rukoushöyhenillä pyydetään terveyttä, sadetta ja muita siunauksia.

Kolmekymmentäyksi pueblokylää lounais-Amerikassa saa sulkia projektilta.

Vuotuisessa Zunien sadonkorjuutanssissa käytetään satoja arojen pyrstösulkia (oikealla). Koska nämä sulat ovat tavoiteltuja, Sandian pueblomiehen päähine (kaukana oikealla) on valmistettu leikatuihin ja trimmatuista rikkonaisista ja vahingoittuneista sulista sillä kaikki sulat ovat arvokkaita.

Sulkia yhdysvaltalaisilta lahjoittajilta tarvitaan

Sulkalahjoitukset Feather Distribution Networkille Yhdysvaltojen ulkopuolelta vaativat luvan. US Fish & Wildlife on antanut erityisen luvan, jotta saamme vastaanottaa sulkia ainoastaan Yhdysvalloista vankeudessa syntyneiltä ja kasvatetuilta linnuilta.

Mitkä lajit?

Sulat kaikilta ara- ja papukaijalajeilta sekä ankoilta ja laillisesti metsästetyiltä kalkkunoilta ovat tervetulleita, arvokkaita ja käytettyjä. Ethän lähetä petolintujen (kotkat, haukat, pöllöt), sininärhen, kaardinalin, tikan tai muiden liittovaltion suojaamien muutto- tai varpuslintujen sulkia.

Mitkä sulat?

Kaikkien arojen ja amatsonien pyrstö- ja siipisulat sekä höyhenet, jotka ovat vähintään viiden sentin mittaisia. Rikkonaiset ja pureskellut sulat ovat ilomielin tervetulleita (katso ylhäältä).

Puna-aran värikkäitä siipisulkia pyydetään erityisesti. Harmaapapukaijojen, arattien, kauluskaijojen, parakiittien (ei kuitenkaan undulaattien), avoparikaijojen sekä kakadujen (varsinkin punamustien ja keltamustien lajien) pyrstösulat, kesy- ja villikalkkunan sulat, sinisorsien siivet tai siipisulat käyvät. Riistalintujen täytyy kuitenkin olla metsästysaikana laillisesti pyydettyjä.

Pakkaus:

Varovasti tukevaan laatikkoon, pehmustettuun kirjekuoreen tai postitusputkeen. Sulkien siistiminen ei ole tarpeen, mutta lajittelu auttaa.

Lähetys:

Lähetä Usan postin kautta (vähemmän kalliissa luokassa). Mikäli UPS tai FedEx on halvempi, ilmoita kustannukset sillä ne eivät näy paketin päällä. Maksamme postikulut takaisin ellei muuta sovita.

Osoite:

Dr. Jonathan E. Reyman
The Feather Distribution Project
Illinois State Museum
Research & Collections Center
1011 East Ash Street
Springfield, IL 62703-3500
reyman@museum.state.il.us

Lisää tietoa:

www.wingwise.com/feather.htm

Syntynyt villinä

kirjoittanut Nikki Buxton

kuvat Nikki Buxton & Jerry Lander

Äänekäs kakofonia 24 Amazonin heräämisrutiinissa ikkunamme alapuolella lähettää meille herätyksen uuteen päivään; olimme valmiina tai emme. Meidät revitään ylös sängystämme ja pakotetaan nauttimaan aamukahvi kuistilla seurana 2 riehuva parakiittia sekä komea sinipäinen jauhoamatsoni (*Amazona farinosa*) kaarena talon ympärillä ja

lentokiellossa oleva punaotsa-amatsoni (*Amazona autumnalis*) nokki hellästi korvaani.

Näin alkaa päiväni: ruokinta, siivous, havainnointi, kirjoittaminen, tarkistaminen, ruokkiminen taas... Olin luvannut unelmissani viettää eläkkeen pienessä kulmassa belizeläisessä paratiisissa kasvattaen vihanneksia ja ikääntyen. Sen sijaan me olemme tulleet samaan, mistä jokainen papukaijakuumeen saanut vannoo - ettei koskaan ole ja silti ovat aina: sekaisin, kulutettuja ja täydessä orjuudessa.

Huhtikuussa 2004 Jerry ja minä olimme olleet Belizessä vain muutaman lyhyen kuukauden jolloin meille tarjottiin papukaijan poikasia. Minulle oli järkytys kun kurkistin ämpäriin ja siellä oli kaksi kaljua pientä punaotsa-amatsoni untuvikkoa. Ajatus että kuka tahansa voi ottaa poikasen pois emoltaan, kauhistutti minua. Totta kai me ostamme ne – mitä tahansa että saamme ne pois ämpäristä. Nämä maksavat meille \$50Bz- noin £6 tai \$12US jokainen: kahden päivän salametsästäjän palkka.

Aikaisemmin meillä ei ole ollut mitään elävää häkissä ja päätimme nyt aloittaa. Bonnie ja Clyde ja meidän lisäksi FatBelly Jones, Atsteekkien parakiitti (*Aratinga nana*) nopeasti liittyi meidän elämäämme, kotiimme ja kaikkeen purtavaan. Päivä lintujen tulosta meidän elämäämme emme koskaan unohda. Me opimme arvokkaita taitoja, kuten kiipeilyä puissa ja tikkailla, menoa viidakon läpi huutamalla ja rääkymällä kuin hullut samalla kun katse on suunnattu taivasta kohti (ei helppoa – kokeile vaikka). Linnut oppivat nopeasti rennon lennon ja turvallisen laskeutumisen ja sopeutuivat helposti rutiineihin leikkimiseen ulkona ja paluuseen kotiin.

Bonnie and Clyde alkoivat lentää kauemmaksi, olemaan ulkona kolme tai neljä yötä kerrallaan, kunnes lopulta noin joulukuun puolivälissä, ne eivät enää tulleet takaisin. Meillä oli sekalaisia tunteita: me kaipasimme niitä epätoivoisesti, mutta olimme toiveikkaita siitä mitä olimme saaneet aikaiseksi ja ne

olivat jälleen villejä lintuja. Jones viihtyi luonamme 3 vuotta. Hän ei koskaan menettänyt rakkauttaan punaotsa-amatsoneihin ja määrääjain suunnaten ylemmäksi rääkymällä kuin hullu lentoonlähdön jälkeen. Eräänä hyvin surkeana päivänä 2007 hän ei tullut kotiin. Me haluamme ajatella että hänen lyhyt elämänsä vapaana lintuna oli paljon antoisampaa kuin jos häntä olisi suojeltu luonnon vaaroilta sulkemalla häkkiin.

Muutama kuukausi Bonnien & Clyden poislähdöstä, eräs kyläläinen antoi meille ei toivottuja lemmikkejään. Meillä ei ollut tuolloin aavistustakaan, että vankeudessa eläneet 2-vuotiaat linnut luokitellaan tieteen maailmassa ”mahdottomiksi luovuttaa”. Mielestämme ne olivat luonnollisessa ympäristössään nyt, Mahdollisesti ne pysyvät lähimmissä puissa, koska eivät koskaan ole häkissä villieläimiä. Meillä ei ollut mitään syytä ajatella etteivät ne palaisi luonnonvaraisten asemaan, niille on vaan annettava riittävästi aikaa ja edellytykset luontoon paluuseen. Muutaman hektisen kuukauden sisällä olimme palauttaneet 5 lintua takaisin luontoon.

Yksi suosituimmista menestystarinoistamme on 2 vuotias Stevie, punaotsa-amatsoni, joka sekosi poikasaikaisista häkkiveroistaan

Stevie oli saanut nimensä Stevie Wonderilta, kuinka hän heiluu puolelta toiselle tehdessään kahdeksikkoja. Papukaija Stevie huuteli esitystään läheisestä puusta aiheuttaen työntekijöillemme suurta huvia. 8 kuukautta myöhemmin hän oli omilla teillään villinä lintuna palaten kellontarkasti ennen pesintäkautta vielä 4 vuotta.

Yhden amatsonin vieraillessa luonamme, sillä oli mukana varsin hermostunut perhe, silloin ymmärsimme että teemme jotain hyödyllistä.

Menetimme ensimmäisen lintumme 2008 ja olimme tuhottuja. Olen arvioinut väärin valko-otsa-amatsonin (*Amazona albifrons*) lentokyvyn ja petolintu surmasi sen. Mitä tapahtui Connielle se saa meidät voimaan pahoin, mutta se sai meidät miettimään tarkkaan mitä teemme. Kuntoutus ja vapautus menetelmämme toimi, tarvitsimme vain oikeat olosuhteet.

Tämän vahingollisen alun jälkeen tuli Belize Bird Rescue suurella lintuhuoneella jossa mahtuu lentämään, 2 välimuodolla lintuhuoneista ja 7 sisällä pidettävällä häkillä, joten pystymme tutustumaan pieniin vieraisiimme ennen kuin päästämme ne vapaaksi puihin. Me tulemme varmasti jatkossa kasvattamaan enemmän lintuja jotka saapuvat ovellemme.

Vaikka ensisijainen tavoitteemme on vapauttaa huonosti vankeudessa pidettyjä lintuja, meidän on hyväksyttävä että belizeläiset haluavat aina pitää papukaijoja lemmikkeinä, mutta yleisesti ottaen heillä ei ole aavistustakaan siitä, miten lintuja hoidetaan kunnolla.

Tyypillisin vastaus kun belizeläiseltä kysyy ”Kuinka kauan papukaija elää” oli jotain 100 päivän ja 5 vuoden välillä. Täällä papukaijat ovat kertakäyttöhyödykkeitä, niitä kirjaimellisesti kasvaa puissa.

Ansalla pyydystäminen ja luonnonvaraisten papukaijojen pitäminen on laitonta, mutta kuten useimmissa kulttuureissa lakia ei oteta huomioon. Keskimääräisesti luonnosta vangituilla poikasilla on edessään säälittävä elämä, pysyvästi häkissä ja ruokitaan satunnaisesti ruokavaliona tortillat ja valkoista viljaa. Olemme nähneet häkkeitä, joissa ovi on ollut kiinni niin kauan, ettei se avaudu enää oikein. Kirjaimellisesti lisää vahinkoa tulee siitä että lähes kaikki belizeläiset leikkaavat lintujensa siivet, koska se tekee heidän mielestään papukaijasta kesyn.

Ainoita saamiamme lintuja joilla on täysikokoiset siivet, on peräisin kiinni ruostuneista häkeistä. Linnuilla on siivet kasvanut jälleen häkissä niiden vankilassa. Siipien katkaisu on suurin päänsärky ja sydänsuru. Emme ole koskaan nähneet että siipien katkaisu tehtäisiin kunnolla ja

epätoivoisesti yritämme saada omistajat ymmärtämään mitkä seuraukset on ylikatkaistuilla siivillä. Työskentely linnun kanssa, jolta on leikattu siivet on hankalaa, rinta- ja nokka vammat ovat todellinen vaara, mutta ajan ja huolen kanssa jopa poikasina leikatut linnut tulevat taitaviksi lentäjiksi.

Belizeläiset myös yleisesti pelkäävät lintujaan ja niiden puremishalua, joten papukaijoja harvoin käsitellään, niiden ainoa tehtävä on katsoa ja laulaa kauniisti.

Valitettavasti linnut kuitenkin tietävät tarkalleen mitä ne ovat, päivittäin ne kuulevat villien papukaijojen lentävän talon yli ja paritteluaihana heillä on vahva luonnollinen halu lisääntyä ja lähes poikkeuksetta ne elävät ahtaissa surkeissa oloissa, eristettyinä ja laiminlyötyinä kunnes kuolevat aliravitsemukseen, sairauksiin tai pelkästään kurjuuteen.

Belizen valoisaa puolta, maa ei ole suinkaan toivotonta aluetta, päinvastoin se on harvinainen ja kaunis paikka – pieni maa, jolla on vakaa hallitus ja ympäristöpolitiikka, josta 44 % käsittelee sen suojelualueita.

Voimakkaasta 300 000 hengen väestönkasvusta puolet on vielä koulussa, mikä on erinomainen mahdollisuus ympäristökasvatukseen, mutta meidän täytyy toimia nopeasti jos haluamme vaikuttaa myönteisesti seuraavaan sukupolveen.

Perinteisten ”häiritsevien gringojen” tavalla, me näykimme joitakin belizeläisten asenteita ja väärinkäsityksiä lintuja kohtaan, sekä lemmikki- että luonnonvarana tärkeää maata kukoistavaa matkailualaa.

Jos koulutuksen avulla voimme parantaa vankeudessa elävien papukaijojen elämänlaatua, emme tosin voi pidentää niiden elinikää, ja siten vähentää luonnosta vangittujen lintujen tuomaa liikevaihtoa.

Kaikkien 9 kotimaisten papukaijalajien lintuja joutuu paikallisten lemmikkieläinten kauppaan ja olemme nähneet että hinta nousee vuosittain, jota vain salametsästys voi kannustaa. Punaotsa-amatsonien poikaset maksavat nyt n 100 \$Bz, jauhoamatsoni (*A. farinosa*) 400 dollarista ylöspäin. Uhanalaisten keltapäa-amatsonin (*A. oratrix*) määrä on tänä vuonna niin vähäinen, ettei maan pohjoisosaan riittänyt yhtään myyntiin.

Meidän utopistisessa haavemaailmassa nykyisen lainsäädännön olisi lopetettava villien papukaijojen kauppa, mutta lopettaminen vie rahaa ja resursseja, joita hallituksella ei yksinkertaisesti ole.

Tänä vuonna monumentaalisin harppauksin eteenpäin mennyt Belize Wildlifen osasto kaksinkertaisti työvoiman nimittämällä toisen toimistotyöntekijän. Kaksi niistä on nyt käynnistänyt oman papukaijojen luontoon palautuskampanjan ja tuo yhä takavarikoituja lintuja myös meille kuntoutukseen. Tähän mennessä olemme onnistuneesti vapauttaneet 27 papukaijaa ja 28 on eri vaiheessa 12–24 kuukautta kestävästä kuntoutusprosessista.

Viisi vuotta ensimmäisten tapahtumien jälkeen meillä on vieläkin oppimista – amatsonit varmasti pitävät meidät varpaillaan.

Jos kyseessä on julkaisu, meillä on varsinkin lemmikkieläinten omistajien keskuudessa kriitikkoja. Mutta meillä on kiitettävästi lisää todisteita onnistumisista kuin epäonnistumisista, rohkaisua kun belizen papukaijat ovat loppumassa. Lintu luonnossa on aina sadan häkissä olevan arvoinen.

Kuvatestit:

[1&2] Punaotsa-amatsoni ”Clyde” nauttii ensimmäisistä sadekylvyistä kuin luonnonvarainen lintu. Säälistä otetut poikanen ja hänen sisarukset tuli esille ja lopulta vapautettiin. Tästä tapahtumasta syntyi Belize Bird Rescue.

[3] Siniotsainen jauhoamatsoni ”Blue” lentää ympäri taloa, siivet ei ole aivan kokonaan uudelleen kasvaneet.

[4&5] Valko-otsa-amatsonit ”Mick” ja ”Titch” kun ne tutustuivat toisiinsa (rakkautta ensi silmäyksellä) ja lopulta vapauteen - uskomaton päivä! Monet linnut ovat pareittain kuntoutuksen aikana. Yksi odottaa pehmeää luovutuspäivää ystävilleen.

[6] Belize Bird Rescuen pääasiallinen lintuhuone

[7] Kolme punaotsa-amatsonia tutustuu ensimmäistä kertaa oikeaan puuhun lintuhuoneessaan.

[8] ”Chacin” ja ”Chellin” omisti perhe joka antoi lintujen lentää vapaasti kunnes ne oli kuvattu ja leikattu ja häkissä on naapuri.

[9] ”Chacin” vakava siipileikkaus on tyypillinen - useimmat belizeläisistä leikkaa linnun siivet tällä tavalla.

[10] ”Spike” kärsinyt 2 vuotta häkissä alapuolella kaksi muuta lintua. Vakava laiminlyönti asiassa, jokaisen siipisulkia leikattu liikaa. Edelleen, vaikka on leikattu poikasena eikä ole koskaan lentänyt, tuli siitä hyvin taitava lentäjä.

[11] lentokoulutus uudelleen vapauttamiseen.

BELIZE BIRD RESCUE

Belize Bird Rescue on voittoa tavoittelematon järjestö, jolla on yksityinen suojelualue Cayon alueella. Vahingosta, huhtikuussa 2004, perustettu järjestö on ollut omistuksessa, käytössä ja sitä rahoittaa englantilaiset belizessä asuvat asukkaat, Jerry Larder & Nikki Buxton.

Huhtikuussa 2004 saapui kaksi punaotsa-amatsonin poikasta ja vuoden 2009 puolivälissä on hoidettu 72 lintua ja tehty 40 onnistunutta vapautusta, joista 27 on papukaijoja. Papukaijoista pitää erityistä huolta Belize Bird Rescue, joka puuttuu paikalliseen lemmikkieläinten kauppaan ja yhä enemmän pesimispaikkoihin vähentää väestön määrää.

Useita Belizen papukaijalajeja on vähäisiä määriä. Esimerkiksi Belizessä yksi uhanalaisista linnuista on keltapääamatsoni (*Amazona oratrix*). Lintu on valinta perheen lemmikkieläimeksi ja silti viljelijät pitää sitä suurena viljelykasvien tuholaisena.

Lisätietoja saat sivulta www.belizebirdrescue.com

Etsimässä savea

Teksti ja kuvat Alan Lee

Kun ensimmäisen kerran seitsemän vuotta sitten saavuin Etelä-Amerikkaan, en ollut ennen kuullut että papukaija nuolee savea. Minulla ei ollut aavistustakaan siitä, että Amazonin metsät salaavat tämän merkittävän ilmiön- papukaijat laskeutuvat päivittäin joen rannalle syömään savea. Monien papukaijalajien eri puolilla maailmaa on kerrottu syövän maata, missään se ei ole niin säännöllistä ja näkyvää kuin Colpasin kaupungissa Perussa.

Maaperä jossa on runsaasti natriumia, sitoutuu luonnon toksiinien vuoksi niiden ruokavalioon.

En ollut pitkään viettänyt aikaa Kaakkois-Perussa, kun sain ensimmäisen mahdollisuuden vieraillla luonnonsuojelualueella Tambopata-joen -Explorer's Inn- ekoturismi majoituksessa.

Ensimmäinen kokemukseni, mikä oli melko vähäinen, savea nuolevista linnuista mikä on alueella tavallista jätti minut kunnioituksen valtaan. Colpitan alue on noin 6 m (20 jalkaa) ja 15 m (50 jalkaa) leveä savipankki. Tällä suhteellisen pienellä alueella käy savea nuolemassa satoja harmaapääaratteja sekä siniaratteja jotka kamppailevat alueesta. Näistä kahdesta pienemmästä lajista oli helppo siirtyä suurempiin lintuihin jauhoamatsoneihin, amatsoninamatsoneihin (ochrocephala) ja joikuaroihin (Ara Severa).

jossain siipien huminan ja purevien kirkkaisujen keskellä papukaija häätää uhkaajan lentoon, jolloin näen välähdyksen kirkasta punaista. Aivan kuin olisin nähnyt vilahduksen alueen häikäisevistä sinisistä Morpho-perhosista. Myöhemmin kävi ilmi, että olin nähnyt kultaposkiaratin (Pyrilia barrabandi) siipien alapinnan, paljon olin nähnyt myös taistelua ja vähemmän yhteistä aikaa saven nuolemiseen.

Kun viimein tarkensin kiikarini yksilöön joka istui uhkaavan lähellä näin kaksi kertaa itseäni suuremman jauhoamatsonin ja rakastuin siihen. Kauniit valkoiset silmänympärykset, musta pää, punertavat posket kontrastina smaragdinvihreään ruumiiseen, tämä papukaija oli suosikkini alueen kahdestakymmenestä lajista ja on ollut suosikki siitä lähtien.

Valitettavasti en voinut nauttia tästä ikuisesti, yksi monista aalloista kun kaikki papukaijat lentävät joen yli. Siipien monivärisyyt ja kakofoniset äänet hämärtävät kauneuden.

Joskus häiriön joka aiheuttaa aallon voi tunnistaa – veneen kulku, matalalla liitävä korppikotka tai lähestyvä näätäeläin Taira, mutta useimmiten mitään syytä ei näytä olevan vain massan vainoharhaisuus.

Joskus pelko tulla maahan syömään on niin suuri, että se pitää linnut poissa kokonaan.

Meillä tarkkailijoilla on aina epäily: palkitaanko meitä vertaansa vailla olevalla visuaalisella näytöksellä vai tuleeeko meidän neljältä tapahtunut herätyksemme ja tuntikausien odottaminen pehmustamattomalla puupenkillä kulumaan turhaan?

Juoru isommasta ja paremmasta saven nuolijasta oli houkutus kokea. Oma mahdollisuuteni tuli vihdoin, kun menin oppaan assistentiksi erityiselle leirimatkalle ison colpan alueelle nimeltä "Chuncho". Ja iso se oli!

Alue sijaitsee jokea pitkin puoli tuntia veneellä viimeiseltä puisto- ja asutusalueella. Se on jopa kilometrin pitkä (0.062 mailia) ja kymmenen metriä (32 jalkaa) korkea. Lintujen määrä, jonka aurinkoisena aamuna näimme, oli enemmän kuin kykenin laskea.

Kaikkiin lajeihin joita olin tottunut näkemään, lisättiin vielä kymmeniä brasilianaratteja (*Aratinga leucophthalma*). Ensimmäiset vihersiipiarat (*Ara chloropterus*) ilmestyivät puihin useita tunteja ennen kuin ne alkoivat kokoontua saven yläpuolella olevaan pitkään Shebonin palmuun. Olin niin keskittynyt muutamaan puna-araan (*Ara Macao*) ja sinikelta-araan (*Ara ararauna*) että kun kaikki linnut tuli alas se oli visuaalinen ja värikäs speaktaakkeliyörre. Sitä todella haluaisin nähdä lisää.

Ollessani ohjaajan apuna Explorer's Inn-keskuksessa kuulin Tambopatan araprojektista, joka otti vapaaehtoisia auttamaan erinäisten araeologioiden seuraamisessa Tambopatan tutkimuskeskuksessa (TRC).

Ilmoittauduin vapaaehtoiseksi projektiin ja minut valittiin. Aluksi olin pettynyt kuullessani, että minut sijoitettaisiin Posadan alueelle yhteisön omistama alue Amatsonihoen alajuoksulla. Saven nuoleminen täällä "Hermosa" (tarkoittaen kaunis) on keskitasoa.

Pettymykseni oli kuitenkin lyhytikäinen, Posadan alue osoittautui erityisen monipuoliseksi eri syistä. Tarkasteltava alue on vain 30 metrin (100 jalan) päässä savennuolenta-alueesta, joka mahdollistaa kokemuksien keräämisen erittäin läheltä vihersiipiaroja. Täällä minulle esiteltiin myös miten metsä piilottaa savea nuolevat linnut. Häikäisevää on myös nähdä hyvin läheltä miltei intiimietäisyydeltä siniaratteja ja jauhoamatsoneja.

Oltuani kuukauden Posadassa sain vihdoinkin matkustaa TRC-alueelle ja Colpa Coloradaan.

se oli unelmani täyttymys - se oli tammikuussa ja laskimme ainakin 400 jauhoamatsonia, 400 brasilianarattia ja lisäksi papukaijoja 400 enemmän kuin olen savipaikalla ennen nähnyt.

Kahdestakymmenestä lajista joita ympärillä olevasta luonnosta löytyy, kaikkien paitsi inka-arattien (*Pyrrhura rupicola*) on todettu nuolevan savea Tambopata ara projektin historiassa. Viisitoista lajia vieraillee säännöllisesti, yksi näistä on uhanalainen sinipää-ara (*Brasilianarat couloni*), lähes ainoastaan paikallisia Perulaisia. Niitä näkyy savipaikalla ainoastaan pieniä määriä ja niitä täytyy etsiä lukuisten savanniarojen (*Orthopsittaca manilata*) ja joikuarojen joukosta tai kuunnella tarkkaan niiden karjuntaa.

Uhanalaisien lajien: sinilakkiasen (*Nannopsittaca dachilleae*) sekä amazonianarasen (*Forpus modestus*) näkeminen on askelta ylempänä savennuolijoita seurattaessa. Mutta lukuun ottamatta pelkästään erilaisia papukaijoja, yksi unohtumattomia elämyksiä on

suuri sekoitus parvissa sinikelta-, amazonin- ja vihersiipiaroja. Yli 200 yksilöä kokoontumassa aamupäivästä alkaen, siinä on näkemisen arvoinen speaktaakkeli.

Olen nyt käynyt monella saven nuolentapaikalla. Jokaisella paikalla on oltava ainutlaatuinen ja selkeä yhdistelmä lintuja, jotta se houkuttelee. Itään päin mentäessä lajien monipuolisuus vähenee. Itäisimmän saven nuolentapaikan tiedämme olevan Alta Floresta, Keski-Brasiliassa. Siellä on vierailut rämeikköaratti (*Pyrrhura perlata*).

Muutama vuosi sitten minut valittiin johtajaksi Las Piedras hoen projektiin, jossa seurataan laivaliikenteen vaikutuksia Colpan alueella.

Laivaliikenne joella aiheutti noususuhdanteen mahonkikaupassa. Metsurit kuljettivat puut lautoissa jokea alas ja huoltaakseen itsensä matkansa aikana joka kesti viikkoja, heidän piti usein metsästä joenrannan villieläimiä, mukaan lukien aroja savipaikalta. Olin vaikuttunut siitä, että metsästyksestä huolimatta täällä joella on yhä suuri määrä savipaikkoja.

Edelleen, suojeluun liittyvät menestystarinat kuten tämä ovat harvinaisia. Nyt olen erittäin huolestunut aikeista lisätä metsänhakkuita ja rakentaa moottoritie Tambopatan alueen läpi yhdistäen Tambopatan ja Manun suojelualueet. Yhdistämiseen liittyvä metsän hävittäminen eristää sinikelta- ja amatsoninarojen alueet aiheuttaen tuntemattomia vaikutuksia paikalliseen väestöön.

Lehtipuumarkkinat käyttävät yhä enemmän puita joissa arat pesivät, joka aiheuttaa vakavaa huolta luonnonsuojelijoille ja ekomatkailu teollisuudelle, kuinka kauan saamme jatkaa näiden mahtavien luonnonspektaakkeleiden seuraamista. Vierailu saven nuolentapaikalla on erittäin suositeltavaa kaikille, jotka ovat kiinnostuneita papukaijoiden tai Amazonin villieläinten spektaakkelista.

Ole vain tarkkana - se voi myös aiheuttaa riippuvuutta!

Alan Lee on suorittuaan tohtorintutkinnon nimeltään "Maakunnan vaikutus papukaijoiden savennuolentaan hyvinvointi ja ekologia" Manchester Metropolitan University (UK).

Kuvatekstit:

Sinikelta-arat katsovat jauhoamatsonien ja yhden upean kultaposkiaratin(oikealla) lähtöhuumaa. Iso humahdus ja savennuolijat on poissa. Se on sensaatiomainen kokemus – hälytyskello, millisekunti hiljaisuutta ja puhkeaa suuri väri ja meluspektaakkeli.

Arat ovat pääesiintyjinä Perun savennuolijoissa. Ne rakentavat jännityksen kerääntymällä läheiseen puuhun pitämään hauskaa, usein tuntikausia, ennen laskeutumista savensyöntipaikalle.

Sadat valkovatsa-aratit, savanniarat, somaliankaijat sekä sinikelta-arat kokoontuvat syömään kuollutta palmua lähellä Sandovalin järveä. Kuten maaperän savesta saa tästä palmusta myös runsaasti natriumia.

Kiitos yrityksen perustamisesta Las Piedras-joelle. Monimuotoisesta tutkimuksesta asemilla ja Biosphere Expeditionsin tuesta. Savennuolenta Las Piedras-joella tukee nyt mahdollisuuden nähdä paljon virhersiipiaroja ja muita savennuolijoita mitä olen koskaan nähnyt.

Vaikka ne yleensä ovat varovaisia rinnakkaiselosta, puna-arat eivät voi vastustaa pahaa-aavistamattomien amatsoniankondoreiden kiusaamista.

Sivupalkki:

Miksi papukaijat syövät savea?

Papukaijat syövät savea eri puolilla maailmaa ja olemme saaneet oppia uusia havaintoja

maata syövästä linnuista vuosittain. Toistaiseksi ei ole aivan selvää, miksi linnut syövät savea, vaikka se näyttää tarjoavan heille biologisesti tärkeitä kivennäisaineita ja savi voi neutraloida joitakin myrkkyyjä heidän ruoastaan.

Koska vankeudessa pidettyjen lintujen ruoassa on riittävä määrä kivennäisaineita eikä siinä ole myrkkyyjä ei tiedetä, hyötyisivätkö kyseiset linnut savensyönnistä. Monet linnut eivät ainakaan näytä nauttivan, jos savea on saatavilla.

Perussa savennuolenta on tunnetuinta ja usein vierailtuja paikkoja, koska ne ovat niin hyvin suojattuja ja houkuttelevat paljon upeita papukaijoja.

Muita savennuolentapaikkoja on löydetty Brasiliasta, Boliviasta, Ecuadorista ja Meksikosta. Uudenmaan ulkopuolella, savennuolentaa on löydetty myös Keski-Afrikasta ja Papua Uusi-Guineasta.

Vieraile WPT:n YouTube-kanavalla ja katso videot papukaijojen savensyönnistä luonnossa!

www.parrots.org/claylick

Lisää Alanin ottamia kuvia löytyy www.macawmonitoring.com sivulta

Papu-uutiset

Paputapahtumat

IAATE vuosittainen konferenssi

Maaliskuu 3-6 2010 Albuquerque, New Mexico, USA

Kansainvälinen Lintuharjoittajien- ja kouluttajien liitto (IAATE) 2010 konferenssi tarjoaa loistavia mahdollisuuksia lintujen opettamisesta, sisällön esittämisestä, tiedon välittämisestä, lintujen terveydestä ja hyvinvoinnista johtavilta alan ammattilaisilta. Valmistaudu kokousmatkoihin, työleireihin, vieraile Rio Granden eläintarhassa ja vesieläinpuistossa. Tuomme myös takaisin harjoituspaneelin. Tulevia luennoitsijoita ovat: Stephen Bodio, Eagle Dreamsin kirjoittaja sekä Susan Friedman, ekspertti käyttäytymisanalysissä ja sen soveltamisessa eläinten elämänlaadun parantamisessa.

www.IAATE.org
901-685-9122
secretary@iaate.org

Kiitos

Syntymäpäivän valinta

Austin asuu Torontossa Ontarion osavaltiossa Kanadassa. Hän on 8 vuotias kakkosluokkalainen, joka on aina osoittanut mielenkiintoa lintuja ja varsinkin papukaijoja kohtaan. Austin sai vanhemmalta veljeltään pienen papukaijan, joka leimautui pian uuteen omistajaansa.

Tänä vuonna Austin päätti pyytää ystäviltään ja sukulaisiltaan lahjojen sijasta lahjoituksia sinikurkkuaraa tukevaan hankkeeseen. Austin lahjoitti hankkeelle 100 dollaria. Kiitos Austin!

Facebook

Haluatko tehdä jotain yhteisen hyvän hyväksi? Varsinkin syntymäpäivänäsi? Tänä vuonna lahjojen pyytämisen sijasta pyydä lahjoituksia ystäviltäsi ja sukulaisiltasi. Pyydä heitä lahjoittamaan World Parrot Trust'ille Facebookin kautta. Se on helppoa ja tulet antamaan suuren lahjan miljoonille papukaijoille ympäri maailmaa. Hiljattain Facebookin jäsen nimeltä Jade L käytti syntymäpäivä toiveensa WPT'n tukemiseen. Tähän asti hänen pyyntönsä on saanut kokoon noin 663 dollaria.

Lähetäksesi syntymäpäivä toiveesi, sinun täytyy rekisteröityä tai kirjautua Facebook tilillesi ja käydä tässä linkissä: http://apps.facebook.com/causes/birthdays/new?cause_id=10094. Täytä tarvittavat tiedot ja jaa facebook ystäviesi kanssa.

Parhain terveisin

Onneksi olkoon tohtorit Martin ja William!

Sam William ja Rowan Martin ovat nyt saattaneet päätökseen väitöskirjansa Sheffieldin yliopistossa Englannissa. TWPT onnittelee tuoreita tohtoreita tästä suuresta saavutuksesta. Autoimme ilolla heidän tutkimuksiaan koskien kultanaama-amatsonia (*Amazona barbadensis*)

Kanarian Bonaire saarella. Rowan (vasemmalla) tutki lajin yksiavioista pariutumista ja on tällä hetkellä jatkamassa tutkimuksiaan Etelä Afrikassa. Sam (oikealla) on keskittynyt Amazonilla selviytymisen avaintekijöihin. Hän aikoo jatkaa tutkimuksiaan Bonairella.

WPT:n “Lennä vapaana” – kampanja nousukiidossa

World Parrot – säätiöllä on ilo julistaa alkaneeksi “lennä vapaana” – kampanja, joka kuuluu osana pitkän aikavälin tavoitteeseemme saada villien luonnostapyydettyjen papukaijoiden kauppa loppumaan.

”Lennä vapaana “ – kampanjassa korostetaan villien lintujen pyydystämisen kaupattaviksi lemmikkieläimiksi olevan tuhoisaa toimintaa ja halutaan saada tukea kaupan lopettamiseksi kaikkialta maailmasta.

Huomio kohdistetaan kolmenlaiseen suoraan toimintaan: luonnonsuojelulainsäädännön valvonta, papukaijoiden takavarikointi kauppiailta ja ko. lintujen vapauttaminen takaisin luontoon. Luonnosta pyydettyjen lintujen kauppa on vaarantanut tusinoittain lintulajeja maapallolla ja aiheuttanut ennenkuulumatonta kärsimystä sekä miljoonien lintujen menetyksen. WPT:n EU:ssa johtaman työn ansiosta on suuri osa kansainvälisestä kaupasta saatu lopetettua, mutta Aasian ja Lähi-idän maissa villien luonnosta pyydettyjen lintujen maahantuonti on edelleen aktiivista.

Niissä maissa, joissa papukaijoja esiintyy luonnossa, niitä pyydystetään edelleen tyydyttämään sekä mainittujen maiden että kotimaan lemmikkikaupan kysyntää. Siksi viennin lopettaminen muutamista vielä sitä harjoittavista maista Afrikassa, Aasiassa ja Keski- ja Etelä-Amerikassa on viimeinen ylitettävä este pysyvässä villien papukaijoiden kaupan lopettamisessa.

Säätiö jatkaa lintukaupan lopettamiseen omistautuneiden kansainvälisten ryhmien verkoston laajentamista. Kun työskentelemme paikallisten kumppaniemme kanssa Intiassa, Indonesiassa, Kamerunissa, Keniassa, Brasiliassa, Guatemalassa ja Belizessä, kannustamme hyväksymään ja toimeenpanemaan tiukan lainsäädännön lintujen suojelemiseksi ja tuemme lakeja rikkovien syytteenpanoa.

”Lennä vapaana”-kampanja tarjoaa apua logistiikkaan ja toimintaan näille verkoston ryhmille ja tekee työtä, jotta kaupattavat linnut voidaan pelastaa, kuntouttaa ja vapauttaa.

Nämä linnut tulevat omakohtaisten tarinoidensa kautta edustamaan lajiaan lähettiläinä, joiden sanoma on voimallinen pyydystäjiksi aikoville, lainsäätäjille ja suurelle yleisölle.

Ennen kaikkea lintujen takavarikointi ja vapauttaminen auttaa lopettamaan itse kaupan ja tähdentää näiden lintujen ominaisarvoa luonnossa.

Säätiö on avannut uudet verkkosivut kiinnittääkseen huomiota kampanjaan. Sivusto sisältää videoita ja blogeja, jotka tuovat ajantasaista tietoa kentältä ja antavat tukijoille suoran mahdollisuuden auttaa papukaijojen palauttamisessa luontoon.

WTP toivottaa tervetulleiksi kaikki tukijat – autattehan meitä tekemään tästä kampanjasta valtuisan menestyksen ja lopettamaan luonnosta pyydettyjen lintujen kaupan ikiajoiksi.

Lue lisää: www.parrots.org/flyfree

Kuvateksti

Työskennellessään kumppaneidensa kanssa papukaijoja vievissä maissa “Lennä vapaana”- kampanja keskittyy luonnonsuojelulakien vahvistamiseen ja kaupattavien lintujen takavarikkoihin sekä lopulliseen vapauttamiseen.

Helppoa joululahjaosteskelta

Älä etsi enää!

Upeat lahjat tukevat

World Parrot Trustin projekteja!

Taidetta

Kirjoja

Kortteja

Vaatteita

DVD:tä

Papukaijan leluja

Pehmoleluja

Tulosteita

Paljon muuta!

www.parrots.org